

PRIMERS DIES DE CONFINAMENT.

Estic confinat i pertanyo al que s'anomena grup de risc. Estic sa i no he patit malalties greus, el meu risc es, simplement, que tinc més de seixanta –cinc anys. I com soc optimista de mena estic decidit a seguir augmentant el meu risc.

El primers dies escolto la radio i veig la televisió a totes hores. Atenc al consells que donen les autoritats i els experts que les assessoren. Em tanco a casa amb el propòsit de no sortir. Em rento les mans a cada cosa que faig, no estosso a la cara de ningú, em sono amb un mocador de paper i el llanço a les escombraries al moment, i mantinc les distàncies amb la meva dona, fins al punt de dormir separats. Això últim, té una explicació; la meva dona és infermera, i està tot el dia front al perill. És una de les heroïnes del moment. Veure'm com de curta o llarga és la memòria quan aquest maleït virus ens deixi d'emprenyar.

Escolto als científics i metges que parlen dels símptomes de la malaltia i de com es comporta. Em torno obsessiu. Arribo a prendre'm la temperatura fins a tres cops al dia. La meva ment detecta dolors inexistents en qualsevol part del meu cos. Pateixo una malaltia paranormal. Ara entenc l'embarassament psicològic.

Un dels dies, només llevar-me del llit, decideixo no escoltar la radio ni veure la tele. Escoltaré música, música que em relaxi i veure pel·lícules que em facin oblidar per moments la realitat, comèdies intranscendents i llegir i llegir. Com ho faran les persones a les qui no els agrada llegir?. També em poso a escriure, gràcies sobre tot als amics del taller de escriptura del Cèntric, que ens engresquem els uns als altres. D'aquí aquest breu escrit.

Ah!!! m'oblidava. M'he marcat un circuit que té seixanta passes, per dins del meu pis de seixanta metres i cada matí faig quasi cinc kilòmetres. Us podeu imaginar les voltes que dono al pis.

I a la vida.

Manuel Bou Bertran